

Arrest

nr. 185 093 van 4 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 14 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Xunhua (Tib: Yadzi/Dowi) in de provincie Qinghai (Tib: Tsongun), Volksrepubliek China (VRC).

In 2004 maakte u met uw ouders een pelgrimstocht naar Lhasa in de Tibetaanse Autonome Regio (TAR). Daar vernam u dat Tibetaan in India konden studeren en er leringen van de dalai lama konden volgen. Daarom besloot u ook naar India te trekken.

Op 17 september 2015 verliet u uw dorp en trok u naar Lhasa waar u een maand verbleef. Dan reisde u door naar de "Nelen Khang" ("Reception Centre") in Nepal waar u een vijventwintigtal dagen verbleef. Daarop reisde u met de hulp van de "Nelen Khang" naar de "Nelen Khang" in Dharamsala, India.

Tijdens uw verblijf in de "Nelen Khang" in Dharamsala trok u naar zuid-India om er een kalachakra-lering van de dalai lama bij te wonen. U vervolgde uw trip met een pelgrimstocht naar Dorjeden (Hind: Dehradun) en Varanasi waarna u naar de "Nelen Khang" in Dharamsala terugkeerde.

Van 2006 tot in november 2010 liep u school aan de Soga-school (Sherab Gatsel Lobling) in Dharamsala. U verbleef op school. Daarna werkte u drie maanden als kok in een ziekenhuis in het Norbulingka-instituut in Dharamsala. Vervolgens ging u aan de slag als kinderoppas van iemand die in Norbulingka werkte. U woonde gedurende een jaar en twee maanden in Norbulingka. Dan verhuisde u naar McLeod Ganj in Dharamsala waar u een kamer huurde. U verbleef er tot u India verliet. In 2010 volgde u een computercursus in New Delhi en in 2013 volgde u enkele kapperscursussen in Dharamsala.

Op 15 december 2012 huwde u met Ngawang Sonam (o.v. 6.680.980), een in België erkende vluchteling.

U beschikte in India over een "Registration Certificate" (Indische verblijfsvergunning voor Tibetanen) en een "Identity Certificate" (IC, Indisch internationaal reisdocument voor Tibetanen)

Jullie probeerden twee keer een visum voor gezinshereniging in België te krijgen. U werd dit visum twee keer geweigerd omdat uw echtgenoot geen vast werk had.

Omdat u uw echtgenoot al lang niet meer had gezien besloot u op een andere manier naar België te reizen.

Op 29 oktober 2015 nam u in New Delhi het vliegtuig naar Thailand waar u dertien à veertien dagen in een u onbekend groot hotel in een u onbekende plaats verbleef. Daarop vloog u naar Iran waar u zestien à achttien dagen in een u onbekend hotel in een u onbekende plaats verbleef. Dan vloog u naar Turkije waar u drie dagen in een hotel in een u onbekende plaats verbleef. Vervolgens nam u het vliegtuig naar een u onbekende plaats. Van daaruit reisde u via u onbekende landen met de bus en de trein naar België waar u op acht december 2015 aankwam.

Op 18 januari 2016 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw "green book", een klasfoto, twee studiecificaten van de Soga-school, een attest van een computercursus, drie kappersattesten, een attest van deelname aan een workshop van de "Tibetan Parliamentary and Policy Research Centre", een attest van de "Nelen Khang" Dharamsala, een door het Bureau van Tibet gecertificeerde kopie van een namenlijst, een attest van het Bureau van Tibet in Brussel, vier foto's en documenten in verband met de erkenning als vluchteling van uw echtgenoot.

B. Motivering

Ik stel vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen (CGVS pp. 2-3) en voorgelegde documenten (Chinese identiteitskaart) kan ik aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Doma Dhundup (Chin: Dongzhi Zhuoma), geboren op 3 september 1982 te Xunhua. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS pp. 2-8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de VRC bent geboren en vervolgens in het jaar 2005 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese

nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Ik ben me, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de VRC en erken, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing aan de Soga-school en de workshop van de "Tibetan Parliamentary and Policy Research Centre" waaraan u deelnam een geponde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de VRC.

Over uw verblijf in India stel ik het volgende vast: tijdens uw verblijf in de "Nelen Khang" in Dharamsala trok u naar zuid-India om er een kalachakra-lering van de dalai lama bij te wonen. U vervolgde uw trip met een pelgrimstocht naar Dorjeden (Hind: Dehradun) en Varanasi waarna u naar de "Nelen Khang" in Dharamsala terugkeerde.

Van 2006 tot in november 2010 liep u school aan de Soga-school (Sherab Gatsel Lobling) in Dharamsala. U verbleef op school. Daarna werkte u drie maanden als kok in een ziekenhuis in het Norbulingka-instituut in Dharamsala. Vervolgens ging u aan de slag als kinderoppas van iemand die in Norbulingka werkte. U woonde gedurende een jaar en twee maanden in Norbulingka. Dan verhuisde u naar McLeod Ganj in Dharamsala waar u een kamer huurde. U verbleef er tot u India verliet. In 2010 volgde u een computercursus in New Delhi en in 2013 volgde u enkele kapperscursussen in Dharamsala.

Op 15 december 2012 huwde u met Ngawang Sonam (o.v. 6.680.980), een in België erkende vluchteling.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan ik een land beschouwen als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan ik India voor u beschouwen als 'eerste land van asiel'.

Over de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indische regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een RC. Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland hebben verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India momenteel over een RC.

Uit uw verklaringen (CGVS pp. 8, 10) blijkt dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

U verklaarde dat u India verliet om uw echtgenoot te vervoegen in België nadat jullie twee keer een visum voor gezinshereniging was geweigerd omdat uw echtgenoot geen vast werk had. Er waren geen andere redenen (CGVS pp. 11-12). U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De asielprocedure kan niet worden gebruikt als vervangende procedure bij gefaalde aanvragen tot gezinshereniging. Jullie moeten zich hiervoor in orde stellen met de voorwaarden voorzien in de procedure voor gezinshereniging.

Dat u India niet hebt verlaten omwille van dergelijke vrees of dergelijk risico blijkt ook uit het feit dat u al op acht december 2015 in België aankwam en tot 18 januari 2018 hebt gewacht om asiel aan te vragen. Uw verklaring dat u onderweg heel ziek was, dat u diarree had en heel moe was, is een blote bewering. U legt hier immers geen enkel begin van bewijs van neer.

Op basis van bovenstaande stel ik vast dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan ik beschouwen als actueel en toereikend, te meer uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om

naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een IC, ook wel "yellow book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORIsstempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in het bezit was van een dergelijke IC en ermee bent gereisd.

U verklaarde dat u met uw eigen IC hebt gereisd tot in het vliegtuig van Iran naar Turkije. U voegde er aan toe dat u in het vliegtuig van Iran naar Turkije uw IC aan de smokkelaar moest afgeven en van hem een Taiwanees paspoort verkreeg met de naam Lee A Hong er in. U kwam daarmee Turkije binnen. Verder verklaarde u dat de smokkelaar uw IC meenam tot in België en dat u hem na uw verzoek niet meer terugkreeg (CGVS pp.10-11, 13). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document is, zonder een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Verder is het niet geloofwaardig dat u het vliegtuig zou nemen in Iran onder de identiteit vermeld in uw IC, uw eigen identiteit en Turkije zou binnenkomen onder een andere identiteit en nationaliteit. Het vliegtuigticket staat immers nog steeds op de gegevens van de persoon die in Iran aan boord ging. De kans op ontdekking en arrestatie van u en de smokkelaar is in dergelijke gevallen dermate groot dat het niet aannemelijk is dat de smokkelaar dergelijk risico zou nemen. Het is immers het zakenmodel van een smokkelaar om mensen op een bepaalde bestemming te krijgen, zeker als er met vliegtuigen wordt gereisd. Ook is het niet aannemelijk dat als de smokkelaar u een paspoort bezorgt van een persoon met een andere identiteit en nationaliteit hij het reisdocument dat op uw naam staat, uw IC, bij zich zou houden tot in België. Ook dit verhoogt immers de kans op ontdekking en arrestatie.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het ik er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen ben ik van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde kunnen mijn appreciatie van uw asielrelaas niet in de positieve zin wijzigen. Ze weerleggen immers geen van bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart staft uw identiteit en Chinese nationaliteit. Uw "green book" toont aan dat u tot de Tibetaanse ballingengemeenschap behoort. Uw schoolattesten staven uw scholing. De foto's vormen mede een begin van bewijs van uw herkomst uit Tibet, VRC en van uw ontmoeting met de dalai lama. Het attest van de "Nelen Khang", Dharamsala staft mede uw herkomst uit Tibet, VRC. De namenlijst bevat namen van wie de "Nelen Khang" in Nepal de inschrijvingsformulieren kwijt is (CGVS p. 2). De attesten in verband met de erkenning als vluchteling in België van uw echtgenoot staven louter zijn vluchtelingenstatus in België.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de VRC maar wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 14 november 2016 een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de artikelen “1 en 2 afdeling A” van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekster legt uit *“dat zij haar land van herkomst diende te ontvluchten om een veilig leven te kunnen vinden, waar ze geen risico loopt omwille van haar origine en dat zij steeds van goede wil is geweest en correcte verklaringen heeft afgelegd bij het Commissariaat-Generaal. Dat uit het asielrelaas van verzoekster duidelijk blijkt dat zij, van Tibetaanse origine is en er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoekster. stHet lijkt echter alsof het CGVS er alles aan doet om een negatieve beslissing te kunnen nemen, door te stellen dat verzoekster zou kunnen terugkeren naar India.”*

Zij meent dat de commissaris-generaal *“erin gefaald heeft te onderzoeken wat de gevolgen zouden zijn voor verzoeker, indien zij dient terug te keren”*, gezien de situatie in India niet onderzocht werd wat *“dan ook onaanvaardbaar is!”*.

“Verwerende partij blijkt geen rekening te houden met actuele rapporten mbt Tibetanen in India, blijkbaar wel met rapporten uit 2014. Wel blijkt dat verwerende partij de situatie van Tibetanen in China onderzocht heeft, en terecht concludeert dat er voor verzoekster inderdaad een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin bestaat. M.a.w. verwerende partij bevestigt niet te twifelen aan haar Tibetaanse origine, verwerende partij erkent dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat voor verzoekster, indien zij dient terug te keren naar China en maakt zelf de opmerking dat verzoekster “een gegronde vrees in de zin van de vluchtelingrechtelijke zin koestert ten aanzien van de VRC. Dat India wordt gezien als land van verblijf voor verzoekster, maar men faalt er echter in de situatie in India te onderzoeken, dat dit dan ook onaanvaardbaar is! Dat men zich tevens enkel baseert op verouderde informatie(2014) en geen rekening houdt met de actuele situatie waaruit wel degelijk blijkt dat India niet de nodige veiligheid biedt. Ik verwijs hiervoor naar een recent rapport(“Tibet’s Stateless Nationals III-june 2016”-zie bijlage). Dat hiermede wel degelijk rekening dient te worden gehouden”.

Volgens haar *“blijkt op geen enkele wijze dat het CGVS een grondig en persoonlijk onderzoek heeft verricht naar het statuut van Tibetanen in India!”*, noch dat *“er rekening werd gehouden met de actuele situatie en dit recent rapport!”* of dat enig onderzoek werd *“verricht naar het statuut van alleenstaande vrouwen in India(cfr bijlage) De Tibetaanse origine maakt hun situatie derhalve nog extra precair”*.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal de verklaringen van verzoekster aangaande haar asielrelaas niet in twijfel trekt maar niet ernstig genoeg acht. *“Men stelt louter dat verzoekster wel verblijfrecht zou kunnen bekomen in India, maar gaat totaal voorbij aan het feit of verzoekster er wel veilig zou zijn! Verwerende partij heeft nooit onderzocht of verzoekster een veilig verblijf zou kunnen bekomen en of haar rechten niet geschonden zullen worden. Dat het duidelijk is dat zij een doelwit vormt omwille van haar sociaal statuut”*. Verzoekster meent dat uit de media zeer duidelijk blijkt dat de situatie in India onveilig is omwille van veelvuldige groepsverkrachtingen. Ze verwijst hierbij naar de 2 internetartikels over het onderwerp van de site *“hoevrouwendenken.nl”*. Uit de media blijkt zeer duidelijk dat de situatie zeer onveilig is, bijvoorbeeld omwille van de groepsverkrachtingen die veelvuldig voorkomen. Verzoekster stelt dat *“het algemeen geweten [is] dat alleenstaande vrouwen niet veilig zijn in India!”* Verzoekster meent dat dan ook een ernstige kans bestaat dat ook zij in de toekomst slachtoffer kan worden.

Verzoekster meent dat het *“CGVS faalt in zijn beslissing om de situatie in het land van herkomst grondig te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in India nog steeds zeer onveilig is voor de Tibetanen, in tegendeel tot wat het CGVS stelt. Het staat niet ter discussie dat Tibetanen in India, alhoewel er naar buiten toe een procedure tot verblijfsregeling is, nog steeds te maken hebben met discriminatie en dat hun leven er in gevaar is. Het leven van verzoekster is in gevaar indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst!”*

Verzoekster vraagt zich af: *“Hoe zal zij bovendien onthaald worden bij een terugkeer indien men te weten komt dat zij asiel gevraagd heeft in Europa??”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming merkt verzoekster op dat hem deze bescherming geweigerd werd *“zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij zijn echte individuele redenen na te gaan”* en dat de commissaris-generaal heeft nagelaten *“te motiveren waarom verzoekster ook niet de subsidiaire bescherming kan worden toegekend”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar het statuut van vluchteling te willen toekennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Stukken

2.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift 2 internet artikels inzake verkrachting in India alsook de inhoudstafel van een rapport "*Tibet's Stateless Nationals III-june 2016*".

2.3. Verwerende partij voegt bij de nota van 7 december 2016 de volgende COI rapporten neer: "*COI Focus 'China India De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India', d.d. 18 juni 2014; COI Focus 'China India De Tibetaanse gemeenschap in India', d.d. 26 oktober 2016*".

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande het land van herkomst

2.5. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken.

Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

2.7. Verzoekster stelt geboren te zijn 3 september 1982 te Xing Huaen in de Volksrepubliek China. Zij verliet haar dorp in Tibet voor India op 17 september 2005 omdat haar zij een betere toekomst wilde. Verzoekster kan niet geheel kan overtuigen dat ze 22 jaar in China gewoond heeft en er school heeft gelopen. Verzoekster legt geen documenten uit China voor, ze kan haar naam en adres niet spontaan in het Chinees schrijven, kopieert van haar identiteitskaart en ontkent dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken gezegd had in China tot het tweede jaar van het secundair onderwijs school liep. Ze kent de xian niet die aan haar district Xunhua grenzen, noch de hoofdstad van haar provincie Qinghai, heeft moeite om de belangrijkste kloosters te noemen in haar directe omgeving. Verzoekster spreekt wel enig eenvoudig Chinees, wat iedereen kan aanleren te meer ze een tijd in Lhasa verbleef. Aangezien de Raad vaststelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niettemin deze lacunaire verklaringen, wel aanneemt dat verzoekster de Chinese nationaliteit heeft geeft de Raad verzoekster op dit punt het voordeel van de twijfel.

Inzake de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.8. Verzoeksters verklaarde identiteit kan blijken uit de Indiase en Tibetaanse documenten. Verzoekster legde op het CGVS volgende documenten voor: een "green book", een klasfoto, twee studiecificaten van de Soga-school, een attest van een computercursus, drie kappersattesten, een attest van deelname aan een workshop van de "Tibetan Parliamentary and Policy Research Centre", een attest van de "Nelen Khang" Dharamsala, een door het Bureau van Tibet gecertificeerde kopie van een namenlijst, een attest van het Bureau van Tibet in Brussel, vier foto's en documenten in verband met de erkenning als vluchteling van haar echtgenoot. Verzoekster verklaart dat ze over een RC beschikte in India en deze heeft voorgelegd om een IC te verkrijgen en voor het visum (CGVS-gehoor p. 10). Ze beweert deze documenten niet langer te bezitten.

2.9. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen, monniken en personen verdacht van politiek activisme, de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch geenszins wordt aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten. Verzoekster toont niet aan bij haar vertrek uit China dergelijke problemen te hebben, integendeel, ze stelt naar India vertrok om een betere toekomst te kunnen hebben en om er les te kunnen volgen aan een Tibetaanse school. Verzoekster toont dus niet aan, noch beweert ze, dat ze China verlaten heeft omwille van redenen in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Verzoekster betwist echter niet dat zij haar gewoonlijk verblijf heeft in India waar zij volgens haar verklaringen sinds 2005 verbleef. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, waar verzoekster toch zou volhouden in China vervolging te vrezin, gelet op artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.11. Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in

dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”.

2.12. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag). Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekster in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.13. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekster het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat verzoekster in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Uit de informatie in het administratief dossier kan echter blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. Voorop dient te worden benadrukt dat verzoekster in India vanaf 2006 tot haar vertrek ongemoeid en veilig kon studeren, werken en verblijven. Ook zou ze haar Indiase verblijfsdocumenten zonder problemen kunnen verlengen. Deze praktijk wordt bevestigd in de *“COI Focus: China India: De Tibetaanse gemeenschap in India”* van 26 juni 2014 waarin wordt gesteld dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (hierna: RC) beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*“Information Pertaining Tibetan Nationals”*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de *“long term staying Tibetans”* in de praktijk ‘gemakkelijk’ verloopt. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*“Information Pertaining Tibetan Nationals”*). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geheel geen rechtszekerheid heerst.

2.15. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. De door verzoekster aangebrachte informatie - *“Tibet Justice Centre, Tibet's stateless nationals III - The Status of Tibetan Refugees in India, juni 2016”*, zijnde volgens verzoekster *“een zeer recent gepubliceerd rapport aangaande de leefomstandigheden van Tibetanen in India”*, waaruit volgens haar *“blijkt dat de bescherming die zij geniet in India niet reëel is”* - vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Dat dit beleid niet duurzaam is, blijkt niet uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en met de eigen verklaringen van verzoekster en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw geleden gevestigd in India. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. Integendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.16. Het jarenlange verblijf van verzoekster in India, haar schoollopen aldaar en het feit dat zij over een RC beschikte, die zij bleef verlengen zijn daar een bewijs van. Verzoekster voert aldus een uitsluitend theoretisch discours aan. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande - *“Tibet Justice Centre, Tibet's stateless nationals III - The Status of Tibetan Refugees in India, juni 2016”* - om aan te tonen dat verzoekster in India werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op volgende vaststellingen in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18

december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid en beweert dit al evenmin.

2.17. Verzoekster wijst op artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet maar uit haar verklaringen kan niet blijken dat ze vreest te worden teruggestuurd naar China. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Uit de rechtspraak van de Indiase Supreme Court blijkt dat het beginsel van non-refoulement zowel als “*gebruikelijk internationaal rechtsprincipe*” werd erkend als onder het grondwettelijke principe ‘recht op leven’.

2.18. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat verzoekster vertrokken is uit India uit een nood aan bescherming noch kan blijken dat zij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Integendeel, verzoekster verklaart eenduidig dat ze India louter en alleen verlaten heeft met het oog op gezinshereniging (zie CGVS-gehoorverslag pp.11-12, “*Waarom hebt u India verlaten? Omdat mijn man hier in België woont; Zijn er nog redenen waarom u India hebt verlaten? Geen andere reden; Waarom bent u dan niet via de procedure voor gezinshereniging naar België gekomen dan? Ik probeerde het twee keer via gezinshereniging via de Belgische ambassade, twee keer geweigerd omdat mijn man moest een vaste job hebben en hij had dat niet; Twee keer om die reden geweigerd? Ja iden[r]derdaad*”). Verzoekster zegt aldus zelf dat ze India vrijwillig verlaten heeft om persoonlijke redenen. Verzoekster heeft hiervoor op de nodige steun kunnen rekenen van de Indiase overheid. Met haar geldige verblijfsdocumenten verkreeg ze een reisdocument waarmee ze volgens haar verklaringen uit India is vertrokken naar Thailand, Iran en Turkije (zie CGVS-gehoor vraag 50). Aangezien dergelijke stukken 10 jaar geldig zijn (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), beschikt verzoekster volgens de Indiase overheid nog steeds over een geldig document waarmee ze naar India kan terugkeren. Indien verzoekster beweert dat ze deze IC aan de smokkelaar zou gegeven hebben dan kan slechts vastgesteld worden dat niet kan ingezien worden waarom ze een smokkelaar nodig had om met een geldig reisdocument legaal te reizen naar Thailand en van Iran naar Turkije. Verzoekster stelt dat ze in Turkije een vals Taiwanees paspoort gebruikte maar ze kan buiten een naam geen bijzonderheden noemen omdat ze geen ‘Chinees kent’ (CGVS-gehoor p. 15 “*Taiwan maar ik weet het echt niet, ik ken geen Chinees*”), terwijl ze eerder haar Chinese nationaliteit trachtte aan te tonen door te stellen het Chinees wel te kennen.

2.19. Ook in het verzoekschrift en ter terechtzitting beperkt verzoekster zich tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van *post-factum* verklaringen en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.20. De Raad stelt vooreerst vast verzoekster meerdere pogingen deed om via de Belgische ambassade een aanvraag tot gezinshereniging te verkrijgen. Dat ze dan ook geen gegevens van haar reisdocumenten neerlegt noch van haar andere Indiase documenten doet afbreuk aan haar medewerkingsplicht nu zij en/of haar echtgenoot ongetwijfeld deze administratieve procedure, die ze tweemaal doorliep, kan documenteren. Hoe dan ook verzoekster betwist niet dat haar IC werd uitgereikt om naar België te komen zodat dit stuk nog steeds geldig is en het redelijk is aan te nemen dat dit stuk voorzien is van een NORI-stempel nu verzoekster voor de Westerse ambassades en dus ook voor de Belgische ambassade, haar recht op terugkeer standaard moet aantonen. Deze vaststelling, dat een IC normaliter ook een NORI-stempel bevat wordt bevestigd in de “*COI Focus: China India: De Tibetaanse gemeenschap in India*” van 26 juni 2014, alsook de update zoals bij de verweernota gevoegd. Daaruit blijkt inzake de terugkeer van Tibetanen naar India, dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Verder blijkt dat “*Niemand van de Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft noemde problemen bij het aanvragen van terugkeervisum voor de IC’s bij de Indiase ambassades. In een e-mail aan Cedoca van februari 2014 verklaarde de Indiase ambassade in Brussel hierover dat alle Tibetanen die beschikken over een yellow book en een NORI-stempel inderdaad gerechtigd zijn om terug te keren naar India. Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade bij het faciliteren van hun terugreis naar India niet eens in beschouwing. Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van het IC-boekje. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC-boekjes ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden “na uitgebreide onderzoeksadren”. De CTA heeft op 30 september 2009 een onderhoud gehad met het hoofd van de Indiase paspoortdienst over de mogelijkheden om ook in het buitenland een nieuw IC-boekje te bekomen. Op 3 oktober 2009 heeft de CTA hierover een circulaire verspreid ter attentie van aan “alle IC-*

houders". Volgens deze circulaire zouden de Indiase missies in het buitenland voortaan nieuwe IC-boekjes kunnen uitreiken voor IC-houders van wie de IC-pagina's volgestempeld waren of voor IC-houders die hun IC verloren hadden. Wel is het, volgens de circulaire, zo dat enkel IC's die geldig zijn vervangen zouden kunnen worden. Vernieuwing van de IC in het buitenland zou dan weer onmogelijk zijn. Wie zijn IC wilde verlengen diende dus, nog steeds volgens de circulaire, hiervoor tijdig terug te keren naar New Delhi. De Indiase ambassade in Brussel heeft in een e-mail van februari 2014 aan Cedoca verklaard dat Tibetanen van wie de IC verloren is gegaan zich inderdaad tot de ambassade kunnen wenden voor een her-uitreiking (duplicaat) van hun IC-boekje. Alvorens ze een nieuwe IC uitreiken zou de ambassade de Tibetanen wel eerst onderwerpen aan de "normale procedures waaronder een identiteitscontrole". Een her-uitreiking zou, volgens de e-mail, ook enkel mogelijk zijn "in zoverre de aanvrager niet het staatsburgerschap van een ander land heeft aangenomen".

2.21. Verzoekster maakt aldus geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India. Te meer deze situatie geheel aan verzoekster zelf te wijten is en geen verband heeft met een discriminatie of vervolging. Verzoekster laat dus zelf na duidelijkheid te verschaffen over de door haar gebruikte reisdocumenten, zodat zij het ontbreken hiervan niet zonder degelijke argumenten kan inroepen om haar terugkeer aan te vechten. Uit voornoemde informatie blijkt dat "Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocommissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of "exit permit" te krijgen" en bovendien dat "Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC". Evenmin kan zulks blijken uit de neergelegde landeninformatie. Verzoekster beperkt zich dan ook tot het volharden in haar verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van niet-geadstrueerde beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.22. De loutere bewering "Daarnaast worden Tibetanen gediscrimineerd in India en aan ernstige schade blootgesteld.", vermag niet de toegevoegde objectieve informatie te weerleggen. De documenten inzake de situatie van vrouwen in India kunnen de Raad evenmin in andere zin doen besluiten. Immers, zoals de verweerder terecht opmerkt heeft verzoekster dit niet aangegeven als reden waarom ze India verlaten heeft, noch heeft ze zich hierover enigszins verontrust uitgesproken tijdens haar CGVS-gehoor. Verzoekster voert dit aldus opnieuw theoretisch *post factum* aan. Indien de Raad geenszins deze problematiek in het algemeen wil minimaliseren dan kan niet worden aangenomen dat alle vrouwen in India louter door hun aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico lopen op verkrachting. Een dergelijk ongenueanceerde en algemene bewering is niet ernstig en wordt evenmin aangetoond door de twee korte internetartikels.

2.23. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoekster in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.24. Aldus kan in hoofde van verzoekster ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.25. Aangezien verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voorts kan worden herhaald dat verzoekster verklaarde niet uit India vertrokken te zijn omwille van een reëel risico op ernstige schade maar omwille van persoonlijke motieven, vrijwillig vertrokken is.

2.26. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.27. De overige argumenten en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.28. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een

onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.29. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK